

КРШЕЊЕ ЗАКОНА ОД СТРАНЕ СУДИЈЕ (Чл. 360. КЗ)

Намера да се другом прибави каква корист или да му се нанесе каква штета, представља елемент кривичног дела и као таква мора бити посебно описан у оптужном акту и посебно се доказује, те не може да произилази само из чињенице да је донет незаконит акт.

Из образложења:

Решењем Вишег суда у Смедереву одбијен је оптужни предлог оштећеног као тужиоца против двојице окривљених обоје судија Основног суда у Смедереву, због кривичног дела кршење закона од стране судије из чл. 360. ст. 1. КЗ-а, из разлога предвиђених чл. 274. ст. 1. тач. 1. ЗКП-а.

Наиме, из чињеничног описа радње извршења кривичног дела кршење закона од стране судије, јавног тужиоца и његовог заменика из чл. 360. ст. 1. КЗ-а, који је окривљенима стављен на терет оптужним актом оштећеног као тужиоца, произилази да је првоокривљени као истражни судија Општинског суда у Смедереву у намери да другом прибави какву корист, тачније оштети предузеће из Суботице, а оштећеном као тужиоцу нанесе штету, донео незаконит акт, тј. решење о спровођењу истраге. Из чињеничног описа радњи извршења кривичног дела, које се истим оптужним актом другоокривљеној ставља на терет произилази да је она као судија Општинског суда у Смедереву, у својству члана ванрасправног већа, учествовала у доношењу незаконитог решења којим је одбијена жалба оштећене као тужиоца, изјављена против решења о спровођењу истраге и да је то учинила у намери да повреди права другог, тј оштећеном нанесе материјалну и нематеријалну штету.

За постојање кривичног дела из чл. 360. ст. 1. КЗ-а, а које се окривенима ставља на терет, потребно је, да судија донесе незаконит акт или да на други начин прекрши закон, у намери да другом прибави какву корист или да му нанесе какву штету. Значи, битан елемент овог кривичног дела је постојање намере да се другом прибави каква корист или да му се нанесе каква штета, која се увек мора и доказати. Из оптужбе оштећеног као тужиоца произилази да утврђивање ове намере он везује и то једино за доношење решења о спровођењу истраге, тврдњом да је окривљени у намери да оштети његово предузеће и њему лично нанесе штету, а другоокривљена као члан већа, учествујући у доношењу решења са намером да другом прибави какву корист или му нанесе какву штету. Дакле, не наводи ни један други доказ. Код оваквог стања ствари, где за постојање овог кривичног дела није довољно само да се тврди, да је тиме што је судија донео одређено решење или учествовао у његовом доношењу то учинио у намери да другом прибави какву корист или да му нанесе какву штету, због чега је по налажењу и овог суда, правилно првостепени суд нашао да у решењима окривљених, описаних у оптужби оштећеног као тужиоца, нема елемената кривичног дела из чл. 360. ст. 1. КЗ-а.

(Решење Апелационог суда Кж2. бр. 2914/10 од 29. септембра 2010. и решење Вишег суда у Смедереву К. бр. 172/10 од 29. јуна 2010. године)

Аутор сентенце: судија Душко Миленковић, руководилац судске праксе Кривичног одељења Апелационог суда у Београду